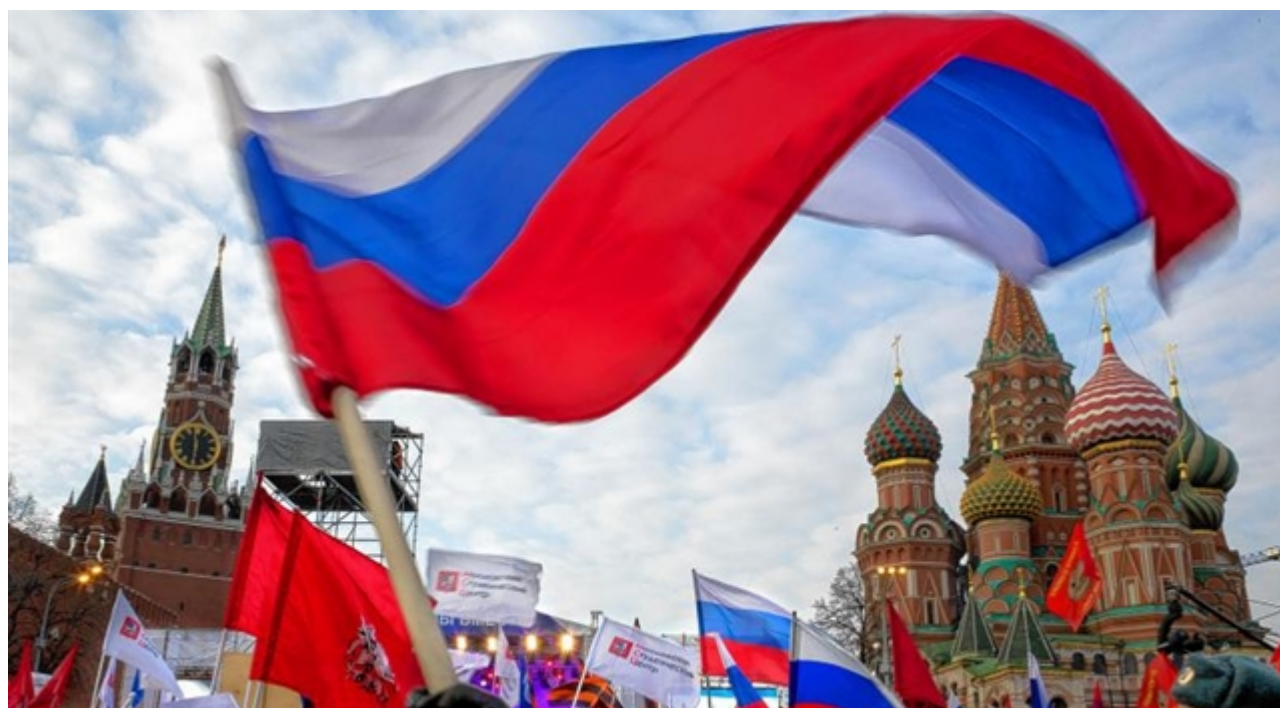

Korporátne a probruselské médiá nás denno-denne informujú o tom, aká strašná je ruská hrozba. Prečo potom až 90% Slovákov má výrazne pozitívny vzťah k bratskému Rusku - na rozdiel od svojej skorumpovanej vlastizradnej vlády?

- CZ24 News | 1. května 2021

SLOVENSKO: Euroatlantisti si márne lámu hlavy, ako je to možné: režimné médiá nás denno-denne informujú o tom, aká strašná je ruská hrozba. A výsledok? Veľká časť Slovákov je presvedčená o opaku. Ako to, že mediálna, nazvime to eufemisticky „osveta“, nefunguje?

Naše slobodné, pluralitné a pravdovravné systémové masmédiá nám každý deň prinášajú stohy zaručene stopercentných informácií o tom, aké je Rusko nebezpečné, ako jeho dvaja agenti chodia krížom-krážom po Európe a nechávajú vybuchovať muničné sklady, ako natierajú nepohodlným bývalým agentom kľučky na dverách najjedovatejšou látkou na svete, ako Rusko šíri hoaxy a dezinformácie, ako si dovoľí presúvať vojsko po svojom území a robí podobné hrozné veci.

A aký je výsledok? Polovica národa masmediálnu masáž úplne ignoruje a myslí si niečo iné! Prečo je to tak? Skúsme sa pozrieť na možné dôvody reálneho faktu, prečo sú toľkí Slováci rusofilmi. Tie dôvody sa dajú rozdeliť zhruba do troch skupín.

1. Právě rusofilstvo

Každý tvor, každý jeden druh na tejto planéte má svoje dobré aj menej dobré vlastnosti; rečou evolučnej biológie, má svoje evolučné výhody aj nevýhody. Ale evolučná biológia hovorí aj ďalšiu, a veľmi dôležitú vec: že tých plusov a mínusov má každý plus-mínus rovnako. Možno tvorovia, ktorí sú práve veľmi úspešní, ich majú o trochu viac, a tí, ktorí práve vymierajú, majú celkovú bilanciu o čosi nepriaznivejšiu, ale priemer je veľmi podobný.

Prečo je to tak? Každý tvor je výsledkom tisícov víťazných bojov, ktoré s vlastnými aj cudzími génmi vybojovali jeho predkovia. Naše gény prešli množstvom testov a mnohokrát sa prispôbovali. Ak náš predok nejakú vlastnosť nepoužíval, prirodzene zakrpatievala, a naopak, ak nejakú vlastnosť potreboval často, zlepšovala sa. Víťazi, ktorí nad všetkými zvíťazili, prestali potrebovať víťaziť, a tak tú schopnosť strácali a naopak: tí, ktorí prehrávali, museli sa nejako zlepšiť, ak nechceli vymiznúť – a dôkazom, že sa im to podarilo, sú práve ich dnešní potomkovia.

Výsledok? Všetci sme na tom viac-menej podobne, sme svojimi vlastnosťami viac-menej prispôsobení prostrediu, regiónu, v ktorom žili naši predkovia. Každá populácia, každý národ má nejaké talenty, pozitíva, a aj nejaké negatíva.

Tento úvod je dôležitý, aby bolo každému jasné, že tento článok nie je o rasizme, o vyvyšovaní sa nad iných, ale len o identite a o stotožňovaní sa s konkrétnymi abstraktnými vlastnosťami či ideálmi.

Niektorí obdivujú Ameriku a typické pozitívne črty Američanov: ich invenciu, dobrodružného ducha, racionálnosť. Prižmurujú oči nad typicky americkými nectnosťami a hrdo si na stenu v spálni zavesia americkú vlajku. Možno mu to zazlievať? Nie! Tak to cíti, má na to právo, tak nech si to užíva.

Trochu iné by bolo, keby to dotyčný urobil v práci: to by bolo oficiálne vyjadrenie lojality celého daného pracoviska voči nejakému štátu a politickému názoru. Ale aj to by bolo v poriadku: fajn, tento právny subjekt sa tým oficiálne zriekol svojej apolitickosti a neutrálnosti, so všetkými spoločenskými dôsledkami z toho plynúcimi.

No a sme pri prvom koreni možného rusofilstva: časť ľudí jednoducho obdivuje Rusko pre jeho vedu, kultúru, talenty, pre pozitívne vlastnosti, ktoré Rusko stelesňuje: veľkorysosť, genialita, odolnosť. Áno, prižmurujú oči nad typicky ruskými nectnosťami. Je to tak úplne v poriadku.

2. Slovanská vzájomnosť

Sme Slováci. Sme na to hrdí, niektorí sa za to hanbia, ale tak či onak, je to naša identita. A táto identita je súčasťou našej širšej identity: sme ľudia, Európania... a sme Slovania.

Ilustračné foto

Ani tá slovanská časť našej identity nie je zanedbateľná, ona stále existuje, napriek tomu, že si ju často ani neuvedomujeme a je režimovou propagandou dlhodobo systematicky vytesňovaná. Kedysi byť vyznávačom bratstva a spojenectva slovanských národov a štátov, tzv. „panslávom“, bolo trestné a opäť je to v oficiálnom spoločenskom diskurze vnímané ako čosi negatívne – napriek tomu, že slovanská vzájomnosť rozhodne neznamená nič zlé, žiadnu nenávisť voči neslovanom, ani nič podobné.

Čo vlastne máme my Slovania spoločné? Ktoré spoločné vlastnosti sú charakteristické pre národy žijúce na slovanskom východe Európy? Prispôsobivosť? Tvorivosť? Schopnosť improvizovať? Skôr než hľadať konkrétne vlastnosti, ktoré sú ťažko postihnuteľné, keďže v každej populácii sú ľudia s najrôznejšími charaktermi a vlastnosťami, citlivejšie vnímame príbuznosť až pri porovnávaní a v kontraste so vzdialenejšími etnikami a kultúrami.

Až vtedy si uvedomíme, že nie je to iba jazyková blízkosť, čo robí slovanské národy bližšie jeden druhému. Tak ako národy a štáty kolektívneho Západu majú čosi viac spoločné, než len väčšiu historickú, kultúrnu a jazykovú príbuznosť, tak podobne to je aj so slovanským svetom. Niektorí povie: hlúposť, ja nič také necítim. Je však mnoho ľudí, ktorí to cítia tak, že ak so západoeurópskymi národmi sme povedzme bratranci, tak so slovanskými národmi sme bratia.

(Mimočodom, viete aj do nejakých iných ako slovanských jazykov preložiť naozaj adekvátne a významovo precízne slová ako „ľúbezne“ či „vrúcne“?)

Faktom je, že prinajmenšom už od čias Kollára (nie Borisa, ale Jána) predošlé generácie vnímali Rusko ako „mocné dubisko“, okolo ktorého by sa mali Slovania v divokom víre dejín zomknúť. Súvisí to aj s vyššie uvedenými typickými vlastnosťami, ktoré sa Rusom a Rusku priradujú, a tiež s faktom, že Rusko v histórii dokázalo odolať aj tým najmocnejším nepriateľom – a je teda mnohými vnímané ako jediný ochranca ostatných slovanských národov pred vykorenением, zotročením a zánikom. Tu sa žiada ešte dodať, že byť východoeurópskej, slovanskej civilizácie, s úplnou istotou môžeme tvrdiť,

že by neexistovala ani tá západná.

Kto sa snaží prirodzený pocit spolupatričnosti medzi Slovanmi potláčať, bagatelizovať, zosmiešňovať, spochybňovať, ten sa naozaj nemá prečo čudovať, že u mnohých tým vyvolá presne opačný efekt: začnú hľadať svoje korene a rodných bratov postrácaných v širom svete. A začnú chápať, že história sa neskončila dneškom, ako sa nám to snažia nahovoriť, ani rozbitím zväzu prevažne slovanských štátov, tzv. svetovej socialistickej sústavy, ale naopak, pokračuje úplne logickým a prirodzeným pokračovaním stáročných pokusov rôznych klanov o svetovládu, ktorých neoddeliteľnou súčasťou vždy bola aj snaha o pošliapanie, rozkúskovanie a zotročenie slovanského sveta.

3. Geopolitika

A napokon, po dvoch, dajme tomu, že skôr emocionálnych, je tu tretí, racionálny dôvod. Vďaka nemu sa dnes stavajú na stranu Ruska aj ľudia, ktorí by inak rusofilmi vôbec neboli, dokonca aj ľudia zo Západu či z rôznych odľahlých končín sveta. A to aj tí, ktorí majú na Rusko úplne realistický pohľad a chápu, že je to krajina s obrovským potenciálom, ale takisto aj s obrovskými problémami a nedostatkami – nielen v hmotnej sfére, ale tiež v nehmotnej: krajina géniov, aj krajina tej najhoršej ľudskej spodiny. Krajina obrovských možností, ale aj obrovských nemožností.

Prečo tí všetci vzhliadajú k Rusku s nádejou?

Toto totiž nie je len o Rusku. Tak ako batéria, ktorá má iba jeden pól, tak ako palica, ktorá má iba jeden koniec, tak ani svet, ktorý má iba jedného hegemonu a pána, nie je dobrý – nezadržateľne bude smerovať k totalite alebo k rozpadu. Dvojpolárny svet tiež mal svoje chyby, avšak bol relatívne stabilný a ani jeden z geopolitických táborov v ňom nemohol prekročiť určité červené čiary.

Kapitalistický tábor sa usiloval zapáčiť ľuďom, aby zabudli, prečo vlastne vznikol ten socialistický. A ten sa ho zase snažil dobehnúť a predbehnúť. Princíp súťaže, princíp trhu je základom vývoja, základom napredovania. To sa v jednopolárnom svete stratilo, planéta stratila kompas. Starý hegemon evidentne upadá, žije iba zo starej slávy. Recykluje staré heslá a staré klamstvá, ale to už nemôže zabrať.

Kde hľadať v tejto situácii ostrov istoty a zdravého rozumu? Spojeným štátom prichádza na scénu nový súper, Čína, lenže na tú, pre jej nečitateľnú a plazivú stratégiu, sa svet pozerá s ešte väčšími obavami. Alebo azda hľadať riešenie v delíriu šialeného bruselského LGBT kalifátu? To naozaj nie. Preto je čoraz viac tých, ktorým ako posledná nádej zostáva už iba Ruská federácia.

To aj napriek divokej protiruskej propagandistickej kanonáde – a u mnohých ľudí dokonca práve preto. Mediálna totalita má totiž jednu zaujímavú vlastnosť: čosi ako spätný ráz. U časti ľudí, prirodzene vnímajúcich falošnosť, účelovosť a lživosť mediálnej mašinerie, vyvoláva presne opačnú reakciu: budú neochvejne stáť na strane pošliapanej pravdy, na strane slabšieho, na strane toho, kto sa iba bráni.

Západ sa na základe Krymskej lži a celej sústavy ďalších klamstiev snaží ľudí strašiť ruskou hrozbou, ale na smolu euroatlantických goebbelsov, príliš mnoho ľudí má doma internet aj glóbus a vie si ľahko zrátať, kto je v geopolitickom boji útočník, a kto obeť.

Jedna zo základných doktrín, na ktorých dlhodobo stojí americká politika, je tzv. Wolfowitzova doktrína (v origináli pôvodne Defense Planning Guidance) z roku 1992. Tá je definovaná takto:

„Prvým cieľom zahraničnej politiky USA je zabrániť znovuzrodeniu nového rivala, a to buď na území bývalého Sovietskeho zväzu, alebo kdekoľvek inde. Toto je základná úvaha dominujúca novej regionálnej obrannej stratégii. Je nevyhnutné sa usilovať o zabránenie dominancii nepriateľských síl v regiónoch so zdrojmi, ktoré by mohli stačiť na vytvorenie globálnej moci.“

V preklade to znamená: v záujme zachovania svojej svetovládnej pozície budú USA robiť všetko preto, aby zničili každého, kto sa pokúsi im konkurovať v nadvláde nad všetkými národmi a všetkými štátmi na svete.

A odtiaľ je, pri pohľade na glóbus, už iba malý krôčik k pochopeniu jednoduchého, ale veľmi kľúčového faktu: Rusko (a Čína) sú dnes jedinou jedinou prekážkou vzniku naozaj úplne jednopolárneho amerického sveta, teda takého, v ktorom by USA absolútne kontrolovali a ovládali celú planétu.

Starý citát hovorí, že moc korumpuje a absolútna moc korumpuje absolútne. Zo sveta, ktorý by bol bezo zvyšku v moci panstva z Washingtonu, by sa veľmi ľahko mohol stať globálny žalár národov, v ktorom by sa podrobené štáty nemali ako brániť vrtochom nikým a ničím nekontrolovaného majiteľa planéty. Nie je ťažké si domyslieť, čo by sa stalo s demokraciou a rovnosťou jednotlivcov a celých národov v takomto svete.

A preto veľa ľudí zo všetkých kontinentov veľmi dobre chápe, že Rusko je pre svet dnes dôležité ako zásadná prekážka pre vznik globálnej celoplanetárnej totality. To je veľmi pádnym dôvodom, prečo byť v geopolitickom zápase na strane Ruska, aj napriek jeho nedokonalostiam a problémom.